

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев2 767/06
08.06.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Слободана Дражића, председника већа, Власте Јовановић, Јелене Боровац, мр Љубице Јеремић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужиоца АА кога заступа пуномоћник АБ, адвокат, против тужене "ББ", ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Окружног суда у Ужицу Гж.І бр. 22/06 од 16.2.2006. године, у седници одржаној 8.6.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

I ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Окружног суда у Ужицу Гж.І бр. 22/06 од 16.2.2006. године.

II ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Општинског суда у Пожеги П.бр. 1891/04 од 7.11.2005. године, изреком под I усвојен је тужбени захтев тужиоца и поништено је решење директора 01-363 од 10.12.2004. године и решење директора 01-363 од 13.12.2004. године и тужени обавезан да тужиоца врати на рад на послове "самостални референт платни промет – послови са привредом" шифра радног места 2835 у Експозитури ВВ на којима је радио до незаконитог престанка у року од 8 дана од дана пријема пресуде, под претњом принудног извршења. Изреком II одлучено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Пресудом Окружног суда у Ужицу Гж.І бр. 22/06 од 16.2.2006. године одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена је пресуда Општинског суда у Пожеги П.1891/04 од 7.11.2005. године.

Против правноснажне пресуде Окружног суда у Ужицу у законском року изјавио је ревизију тужени због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужилац је дао одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду у смислу чл. 399. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из чл. 361. ст. 2. тач. 9. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности. Нема ни битне повреде одредаба парничног поступка из става 2. тачке 12. истог члана на коју ревизија неосновано указује будући да је првостепена пресуда јасна и одређена, садржи убедљиве разлоге, а чињенично стање није у супротности са изведеним доказима, па нема недостатака због којих се не би могла испитати, а другостепени суд је у образложењу пресуде оценио сва жалбена навода од тужаца и тужене разлоге који је узео у обзир по службеној

пресуде оценио све жалбене наводе од значаја и наведе разлике које је узео у обзир по службеној дужности.

Неосновано се ревизијом истиче и погрешна примена материјалног права.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код тужене "ББ", Експозитура ВВ на неодређено време са IV степеном стручне спреме где је обављао послове "самостални референт платног промета - послови са привредом". Утврђено је и то да је тужилац, иако је био нарушеног здравственог стања, послове обављао добро, квалитетно због чега је и награђиван са 20% од своје зараде, што је највећа награда за запослене код туженог.

У 2004. години тужени је спровео поступак утврђивања вишка запослених до 10%. Управни одбор банке је дана 26.11.2004. године донео одлуку о реализацији и активностима увођења технолошких, организационих и економских промена у складу са програмом реструктурирања "ББ", у поступку решавања вишка запослених у "ББ" у 2004. години до 10% од укупног броја запослених у "ББ", на основу које је генерални директор банке 26.11.2004. године донео одлуку о утврђивању и начину решавања вишка запослених у "ББ" у 2004. години до 10% од укупног броја запослених. И тужилац, без да непосредно претпостављени, да предлог, стављен је на листу вишка запослених, са разлога што је у то време од свог ординирајућег лекара упућен на инвалидску комисију ради оцене радне способности, што је туженом било познато. Међутим, тужилац очекивану инвалидску пензију није добио.

Решењем туженог бр. 01-363 од 10.12.2004. године, утврђено је да је престала потреба за радом тужиоца АА са IV степеном стручне спреме, назив занимања економски техничар у радном односу на неодређено време, распоређеном на послове самостални референт, шифра радног места 2835 у ВВ. Утврђено је да се тужиоцу има обезбедити и исплати отпремнина у износу од 400.234,00 динара утврђена Појединачним колективним уговором "ББ" и одлуком генералног директора о утврђивању и начину решавања вишка запослених у "ББ" у 2004. години до 10% од укупног броја запослених у банци. Одређено је да је ово решење коначно даном достављања. У вези са тим, тужени је под бр.01-363 дана 13.12.2004. године донео решење о отказу уговора о раду тужиоцу са навршених 18 година радног стажа и 43 године живота, који је закључен дана 29.8.2003. године под бројем 1-2871/4959-1 са даном 30.12.2004. године када тужиоцу престаје радни однос код туженог као послодавца.

Исто тако је утврђено да тужиочево радно место шифра 2835 није укинута, да обим послова са тог радног места није смањен, напротив, он је повећан и да те послове обављају други запослени уз повећан напор. Исто тако је утврђено да када тужилац није остварио право на инвалидску пензију тужени је предузео активности и обратио се генералном директору са предлогом да се тужилац прими у радни однос на исте послове због потребе обављања послова. Међутим, генерални директор тај предлог није одобрио.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су усвојили тужбени захтев тужиоца за поништај решења којим је утврђено да је престала потреба за његовим радом као и за поништај решења којим му је отказан уговор о раду, и тужени обавезан да тужиоца врати на рад на послове "самостални референт платни промет - послови са привредом", шифра радног места 2835 у Експозитури Пожега.

Наиме, одредбом чл. 101. Закона о раду порписани су услови под којима се запосленом може отказати уговор о раду, а у тачки 8. и у случају ако услед технолошких, економских или организационих промена престане потреба за обављањем одређених послова. Отказ уговора о раду у наведеном смислу, послодавац, који има у радном односу на неодређено време више од 50 запослених, може дати запосленом само ако не може да му обезбеди обављање других послова, односно да га оспособи за рад на другим пословима.

Послодавац који има у радном односу на неодређено време више од 50 запослених, а намерава да откаже уговор о раду за више од 10% од укупног броја запослених у току календарске године због технолошких, економских и организационих промена, дужан је, у смислу чл. 114. овог Закона да донесе програм решавања вишка запослених. Програм садржи податке о запосленима који представљају вишак, послове које обављају, квалификациону структуру, године старости, мере којима се остварују услови за њихово запошљавање и рок у коме ће дати отказ, а доноси га послодавац у сарадњи са организацијом надлежном за послове запошљавања, а треба да прибави и узме у обзир мишљење и предлог синдиката (члан 115.). У случају отказа уговора о раду у смислу чл. 101. ст. 1. тач. 8. Закона о раду, послодавац је

Члан 119. овог Закона о раду описује однос уговора о раду у случају из чл. 101. ст. 1. та 1. б. Закона о раду, послодавац је дужан да запосленом исплати отпремнину у висини утврђеној општим актом или уговором о раду сагласно чл. 117. овог Закона, а запослени коме послодавац после исплате ове отпремнине откаже уговор о раду због престанка потребе за његовим радом остварује право на новчану накнаду и друга права из чл. 119. овог Закона.

Како Закон о раду не садржи критерије за одређивање запослених који ће постати технолошки вишак, то су нижестепени судови били овлашћени да цене да ли су разлози за отказ по овом основу били оправдани и да ли је тужени отказао тужиоцу уговор о раду на законом прописани начин.

Код утврђеног чињеничног стања да тужиочево радно место шифра 2835/1 није укинута, да обим послова тог радног места није смањен, већ повећан и да те послове обављају други запослени уз повећане напоре, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су утврдили да решење директора тужене Филијале "ББ" бр. 01-363 од 10.12.2004. године којим је утврђен престанак потребе за радом тужиоца и решење бр. 01-363 од 13.12.2004. године којим је тужиоцу отказан уговор о раду бр. 1-2871/4959-1 од 29.8.2003. године због престанка потребе за обављањем послова радног места 2835 у Експозитиру ВВ, услед технолошких, економских и организационих промена незаконито, јер нису постојали оправдани разлози за доношење истог, обзиром да није престала потреба за обављање послова тог радног места (шифра 2835) на којем је тужилац у време доношења био распоређен и у вези с тим правилно је усвојен захтев тужиоца да се тужени обавезе да га врати на рад на послове на којима је радио до незаконитог престанка.

Наводима ревизије да је радно место шифра 2835 престало да постоји у суштини је побијање утврђеног чињеничног стања, које се према изричитој одредби чл. 398. ст. 2. ЗПП ревизија не може изјавити.

Са ових разлога, Врховни суд је, применом чл. 405. ст. 1. ЗПП одлучио као у изреци.

Председник већа-судија,

Слободан Дражић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

сд